

Posudek oponenta bakalářské práce

Ladislav Ludvík:

Vliv KLDL na čínsko-japonské vztahy mezi lety 2001–2020

Ladislav Ludvík si vybral na první pohled velmi zajímavé téma vlivu KLDL na čínsko-japonského vztahy, pročež samotný výběr tématu hodnotím kladně. Ostatně tak jsem tento výběr hodnotil i v první verzi práce, kterou autor neobhájil. Kladně hodnotím i posuny v dílčích aspektech práce, ke kterým bezesporu došlo. Mnohé „neuralgické“ body však v práci bohužel přetrvaly.

Od první verze překládané práce došlo jistě ke zlepšení její formální stránky, nicméně i přepracovaná verze je celkově na velmi nízké úrovni, neboť obsahuje velmi mnoho překlepů, gramatických a stylistických chyb či pochybení. Věty jsou formulovány velmi kostrbatě a místy nelogicky, což hned od úvodu čtenáře poněkud demotivuje. Autor by se měl více zamýšlet nad významy slov, slovních spojení a vět a celkově psát jednodušeji. Hned první věta práce je toho myslím jasným příkladem – *„Čína a Japonsko patří bezesporu k nejvlivnějším asijským zemím v regionu východní Asie a Pacifiku co se týče oblastí, kterými jsou ekonomika, politická síla, kulturní síla, ale také vojenská síla.“* Zde mi není moc jasné, jakou z oblastí ve svém výčtu vynechal a troufnu si tvrdit, že žádnou relevantní, a proto působí tento výčet nadbytečně či zbytečně kostrbatě. Rovněž spojení typu „společné vztahy Číny a Japonska“ nepůsobí příliš smysluplně. Mnohé z toho, co jsem autorovi vyčítal ve svém prvním posudku, v práci bohužel zůstalo, což hodnotím velmi negativně (např. číslování kapitoly, které se nečíslovají, chybné psaní pomlček a spojovníků apod.). U práce na toto téma bych také očekával, že hned v úvodu se autor popasuje s názvoslovím, tj. co proč užívá označení „Čína“ a ne „Čínská lidová republika“ – to je matoucí zejm. v kapitole 3.1.1, kde autor s oběma termíny tak řečeno žongluje.

Velkého posunu k lepšímu práce nedoznala ani v teoreticko-metodickém aparátu. Autor práci označuje obecně za případovou studii, aniž by upřesnil, o jaký konkrétní typ případové studie se jedná a tím tak podpořil relevantnost svého přístupu k práci. To se pak mj. projevuje ve spíše intuitivním teoretickém rámci práce. Autor sice na jednu stranu zařazuje teoretickou kapitolu, ale v té pouze obecně popisuje konstruktivismus a z tohoto svého popisu vůbec neabstrahuje proměnné, které pak ve své práci zkoumá. Jediným vodítkem pro čtenáře k autorově výběru zkoumaných kritérií je tak jeho vágní a kostrbatě formulovaná věta z úvodu: *„Faktory, kterými jsou: příbuznost režimů, postoj k Západu, národní identita a vzájemná historie byly zvoleny na základě důležitosti vlivu KLDL na čínsko-japonské politiky v souvztažnosti k teorii konstruktivismu.“* Čekal bych, že autor představí komplexněji teorii konstruktivismu a způsoby, jakým byla v minulosti aplikována na podobná témata a z toho následně odvodí kritéria

(proměnné), kterými se bude ve své práci zabývat. V tomto kontextu pak např. velmi matoucím dojmem působí autorova věta v kap. 4.1 „*Konstruktivismus pravidlo příbuznosti režimů do určité míry pozměňuje a přidává tvrzení, ...*“ (s. 32), která evokuje existenci Konstruktivismu, který by se sám pozměňoval. Tak to ve vědě ale není – autor by měl nejprve jasně napsat, kdo s tímto kritériem přišel a kdo ho pak následně upravil. Z autorova textu mám zkrátka pocit, že příliš nepochopil, jak se s teorií pracuje a proč je zásadní jasné metodické ukotvení práce.

Ačkoliv jsem předpokládal, že z mého oponentského posudku a z průběhu obhajoby si autor odnese alespoň návod, jak správně pracovat s odbornými zdroji, musím bohužel konstatovat, že se tak nestalo a autor opět vkládá do úst (či přesněji do pera) jiných autorů to, co oni sami nenapsali (např. odkaz na „Uemura 2018:60“ [sic!], kde Uemura ve skutečnosti nic o KLRD nepíše, ač autor tvrdí opak – s. 32–33).

Po přečtení předkládané přepracované bakalářské práce mám smíšené pocity. Na jednu stranu je v ní vidět jistý posun k lepšímu a pozitivně musím hodnotit to, že si autor zvolí jasné a relevantní téma, definuje zkoumaná kritéria, ta pak následně hodnotí a vyvozuje z nich závěry. Vlastní autorovo úsilí je tak z práce evidentní. Na straně druhé však mnohé (a velmi důležité) problematické aspekty v práci zůstávají i nadále. Předně pak její velmi nízká formální úroveň, špatná práce s teoretickým a metodickým aparátem a se zdroji. I tak jsem se rozhodl práci **doporučit k obhajobě** a poskytnout autorovi prostor, aby svůj postup dovysvětlil a obhájil před komisí.

V Českém Meziříčí 8. 8. 2021

Mgr. Jan Prouza, Ph.D.